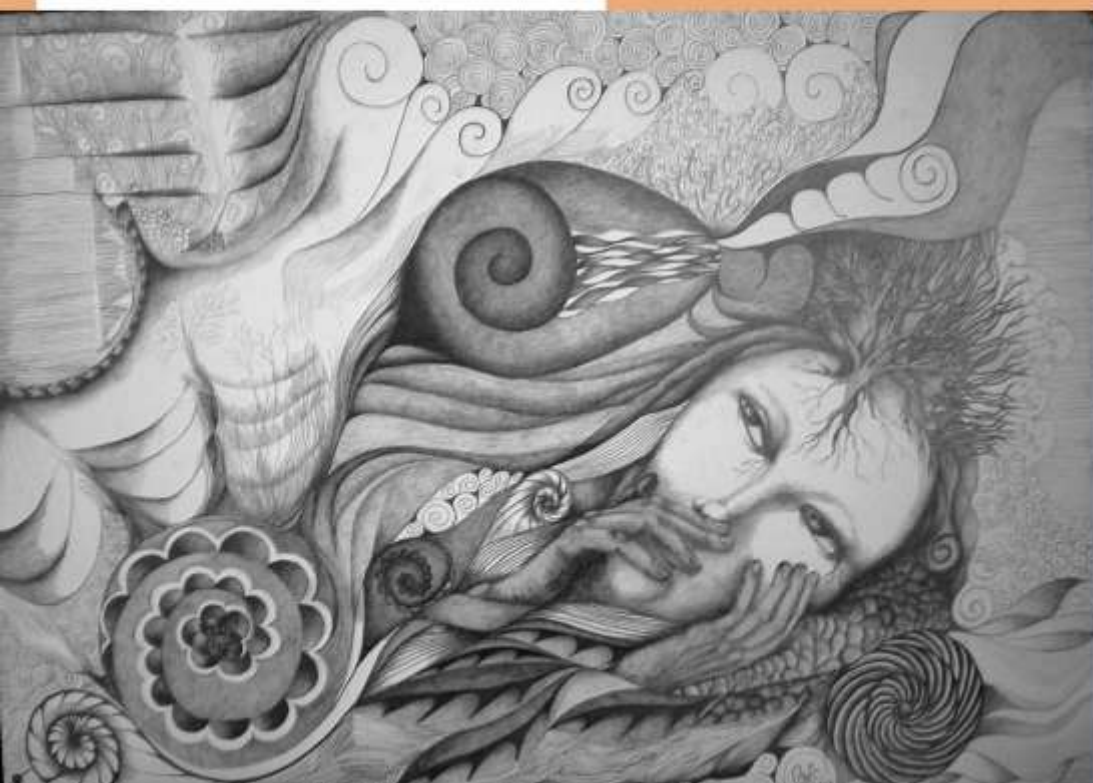

BÁSNĚ, CO NEŠLY SKARTOVAT

8

JAN
ŠK
RD
LÍK

JAN ŠKRDLÍK • BÁSNĚ, CO NEŠLY SKARTOVAT • 2018

MÁ MILÁ, JAK SE MÁŠ?

TEN DEN, CO PŘESTAL JSEM TĚ MILOVAT

USNULA STAROST MEZI LILIEMI

ČAS, CO JSME STVOŘILI

MÁ MILÁ, JAK SE MÁŠ?

↑ NAHORU

Má milá, jak se máš? / Píšu jen / že chci trošku //

– vzpomínat //

Je to už dávno / co jsme hráli soutěž / soutěž, kdo více lovců převez /
kdo více lovců uloví / co z nás chtěli kořistit / a kořistí se pak sami stali... //

V té soutěži dozajista / – zvítězilas! / Snad proto / že lvíce jsi /
a já jsem jenom zajíc / který zatoulal se //

– do polí //

Otázkou ale zůstává / v naší historii / kdo hrál kterou roli? /
Nějak mi to / abych řekl pravdu / neseď / na ten model /
co jsem tady zmínil... //

Řekni, řekni, moje milá: / Jsi ochotná o tom hovořit (?) / nebo stále ještě /
na pódiu stojíš (?) / tam, kde z nápořední budky zní / co přesně máš mi //

– odvětit? //

Ach, kéž bych se nikdy nenarodil! / Raději to / nežli toto prožít!!! //

Vrátím se ale / k naší historii / Vrátím se / k naší soutěži: / Myslím, že já / přes
veškerou svou snahu / nikoho jsem neulovil / a ani mě to, zdá se / – nemrzí /
Stejně si myslím / že nahoře to jinak vidí / – nežli my / Myslím si tak nějak / že
nebeské mlýny / semelou co semlít mají / a ten zbytek //

– vyhodí... //

Otázkou je / jestli ty sis vlastně všimla / to, že já jsem //

– někdo jiný... / Otázkou je / kdo jsi ty? //

Kdo jsem já? / A kdo jsme my / – my, oba dva? / Odpověď, tu o půlnoci /
paprsky nám možná vyjeví / – na nebi / až nad Horou se znovu hvězdy //

– narodí... ///

TEN DEN, CO PŘESTAL JSEM TĚ MILOVAT

↑ NAHORU

Řekni mi, má milá / co jen to znamená? /
Mé nitro láska naplnila / (a to až po okraj (!)) /
a barvy vrátily se do života / jak volavky zjara /
když promlouvá máj... /
ten den, co přestal jsem Tě milovat //

Ach, jak nevyzpytatelná (!) /
soukolí jsou citům / Stvořitelem /
– udělána! /
Ano, tak se mi zdá / láska se mi vrátila /
– vrátila se do nitra /
až ho zcela naplnila / když nadobro jsem /
– přestal milovat /
– Tebe / kterou jsem vždy miloval /
až do dnešního rána... //

Tisícero tvarů / vítr mrakům čechrá /
hejno démonů / co tak beznadějně /
po staletí / sedělo štěstí na pramenech /
za obzor odlétá / těch démonů /
co vadila jim tolik / veškerá... /
– lidská svoboda /
to ráno, kdy přestal jsem Tě milovat... //

Zdá se / že každá lidská láska / je jen malou částí /
velkého Nekonečna / a v tom právě je tak /
nekonečně konečná / a konečně jedinečná /
že jednomu se z toho / točí hlava /
přesně tak / jak jsem to poznal / když tu /
která byla vždycky milována /
já jsem dneska / přestal milovat //

Zdá se / že odjakživa to tu bylo /
že podvědomí všechno plánovalo /
že byl to způsob / jak peklu vyrvat obzor /
obzor blátem udušený / způsob jak vrátit čistou vodu /
– žitným polím / a loukám vůni / vlnících se vlasů /
a smysluplné cíle / rachotícím vlakům /
zkrátka způsob, jak vrátit všemu /
– krásu / krásu, co se dneska vrátila /
když přestal jsem Tě milovat //

Zdá se / že nejlepší bude / v této situaci /
– nedělat nic / Vesmír je plný / mrtvých létavic / co už shořely /
i těch / co se teprv / rozsvěcují / ale v tom je právě Vesmír /
– věčný / a zrovna tak já / ať sebevíc Tě nemiluji /
smím milovat Tě, lásko /
– v budoucnosti //

Láska je nekonečná / plná svobody /
a tak ji tedy nechám / ať jde / kam chce jít /
prach bitevní se rozptýlil / a už je volná cesta /
cesta až tam za hory / za hory / tam kde démoni /
hlídkují schování / aby člověku neprošla / jen tak /
nová poznání / Tam za hory / jít už nemám strach /
dojdu tam / a znovu / – přestanu Tě milovat... //

Řekni mi, má milá / co jen to znamená? /
Mé nitro láska naplnila / (a to až po okraj (!)) /
a barvy vrátily se do života / jak volavky zjara /
když promlouvá máj... /
ten den, co přestal jsem Tě milovat //

Láska je / jaká je / to, co ona chce / to už těžko /
– pomine / když Ona bude chtít / v jejím světle budem stát /
a jindy / snad už po tisíci... /

– přestaneme milovat ///

USNULA STAROST MEZI LILIEMI

↑ NAHORU

Usnula starost / mezi liliemi / Tiše! Tiše / ať se neprobudí! /
Ona už spí / ale my jsme ještě neusnuli / a v tom vidím /
naši jedinečnou / skvělou //

– šanci.... //

Na prahu noci / luna září / a protože je zcela bez starostí /
podobá se spíše slunci / a v tom vidím naši / velkou šanci /
že se totiž / všechny barvy / mezi svahy //

– vrátí //

A v tom ještě vidím naši šanci / že ty přijdeš / a budem se mít rádi /
Přijď jen rychle / pokud možno / ještě před půlnocí /
dokud luna září / dokud po ránu se naše starost /
s ránem znovu //

– nenarodí //

Přijď a vezmi s sebou květy / ty, co jsme kdysi / spolu natrhali /
Natrháme nové / které ještě nerozkvetly / a k nim přidáme ty staré /
které dávno zvadly / pak se postavíme / mezi nimi /
to abychom viděli / jaké je to //

– s námi //

Den zítřejší / ten bude mít / své starosti / tak přijď raděj / ještě v noci /
přijď hned, nyní / to abychom žili //

– v přítomnosti//

A tys přišla / a já nevyprávím / jaké je to / točit všemi / – sedmi kruhy /
Možná stejně / jak to prožil / Bůh, když tvořil / – Vesmír / ...nevím... /
ale když jsme oné noci / všechny kraje / spolu navštívili / zjistili jsme /
že svět není stejný / jako jsme ho znali / – předtím / Únavou padali jsme /
poznáním obtíženi /
a naplnění //

– štěstím... //

A já pak celý / únavou zmalátnělý / příští ráno vidím / jak se starost vzbouzí /
– vyspaná a svěží / Ano, už nyní se na to těším / jak ta starost / příští noci /
znovu usne //

– mezi liliemi! ///

Čas, co jsme kdysi / sami vytvořili / (to aby nám sloužil) //

– stal se naším pánem //

Sami jsme ho zosnovali //

– a teď ho tu máme! //

Je o to silnější / že / (když se nad tím zamyslíme) / on sám o sobě vlastně... //

– neexistuje //

Chceme s ním bojovat / a on není nikde //

– vidět! //

A vrchol absurdity / (když povážíš všechny okolnosti): /

Přesto bojíme se / že ho... //

– promarníme!!! //

Kdo jsme? / A co tady... //

– žijem'ě? //

Nezbývá, než / vzpomenout si / na všechny ty chvíle /

kdy nebe sestoupilo / aby přebývalo //

– v našich tělech //

U Boha je vše / jen mrknutí okem: /

Minulost, které opadalo listí / stejně jako věci /

v budoucnosti / které zatím / pod peřinou z mlhy / tiše spí //

– svůj sen... //

A tak si říkám: / Proč se ještě trápit? //

Žijme, to co je / protože to ostatní / stejně možná / nikdy ... //

– nebude... ///